Ч. 237. Неділя 19 жовтня (1 падолиста) 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Перший успіх ґр. Тіши. — Туреччина а реформи в Македонії. — Ухвала македоньских проводирів).

Найбільшу сензацию в цілій справі кризи на Угорщині викликала заява президента палати послів ґр. Альберта Апонія, що він позістане в ліберальній партиї і буде підпирати кабінет ґр. Тіши. Єсть се факт, котрого несподівали ся навіть самі найблизші приятелі і приклонники Апонія, позаяк він вислав вже був письмо до віцепрезидента Талліяна з повідомленем, що складає достоіньство президента палати. Здає ся, що в послідній хвили вплинули на него намови єго приятелів і переконали докази фахових знатоків угорского права. Факт сей має для ґр. Тіши велике значінє і скріпить дуже значно єго становище. На вчерашнім засіданю ліберальної партиї заявив ґр. Апоній:

Маю надію, що політична проґрама Тіши годить ся в загалі з тою проґрамою, на основі котрої я вступив до ліберальної партиї, що годить ся з засадами Селя. Коли Тіша відповість тій надії, то буду охотно єго підпирати. Не кажу, що хочу підпирати Тішу лиш ad hoc, але заявляю, що коли єму удасть ся в мирній і конституцийній дорозі розвязати ситуацию, то в такім случаю заслужить собі, щоби ми всї єго підпирали. — Апоній висказав дальше радість, що то, чого домагав ся через 14 літ за Кольомана Тіши, то здійстнить ся нинї через єго сина Стефана Тішу. Тому — казав бесідник — вступив я до „комітету девятьох“ і не хочу тепер ставити перешкод здійстненю засадичної ідеї. — Апоній сказав дальше, що по правді уважає правну справу і справу мадярскої команди за отверту, однак клонить ся перед поглядами знатних правників партиї, котрі кажуть, що ріжниці під тим взглядом не мають практичного значіня. Реасумуючи всї свої виводи в справі жадань войскових, ґр. Апоній каже, що нї на волос не відступить від того, що уважає за майно народу т. є. від правно-державної ненарушимости. Модифікациї, які під тим взглядом заявив Тіша, спонукують бесідника до застережень; іменно застерігає він собі в случаю потреби свободу поступованя в тих справах. Коли десиґнований президент кабінету і партия згодять ся на застережене, то він позістане в партиї. В противнім случаю витягне консеквенциї.

Тіша подякував Апонієви за довірє і щирість та завізвав всїх членів партиї, щоби здержали ся від всякої акциї, яка би не годила ся зі становищем витвореним ухвалою партиї. Опісля заявив і пос. Іванка, що хоч хотів виступити з партиї, однак задля привязаня для ґр. Апонія позістає в ній. Наконець президент партиї заявив, що ліберальна партия ухвалила еляборат комітету девятьох разом з модифікациями Тіши.

Порта все ще й доси не відповіла на послідну ноту в справі реформ в Македонії. В Ілдіс-кіоску радять заедно над відповідию, в котрій хотять предложити иньший проект, бо на першу точку звістної ноти не можуть нїяк згодити ся. Зачувати, що із турецкої сторони підносять гадку, щоби проектовані цивільні аґенти, які мають бути додані ґен. інспекторови Гільмі-паші на то, щоби вказували єму, що має робити і контролювали єго діяльність, вступили яко цивільні аґенти до турецкої служби і були помічниками при Гільмі-паші.

З Константинополя доносять, що тамошна тайна поліция ровпустила чутку, мов би то на мошеях в Стамбулї порозліплювано плякати, котрих зміст єсть такий самий як і анонїмних листів, які недавно тому дістали амбасадори Австро-Угорщини і Росиї. Загально припускають, що тих плякатів по правді не було і поліция ровпустила умисно ту чутку, щоби укріпити їх в їх ворожім становищи супротив ноти жадаючої реформи.

З Софії доносять, що там в послідних днях відбували ся наради проводирів македоньских ворохобників, між котрими був також і Борис Сарафов, котрий як видко жиє і єсть зовсім здоров і перебраний до непізнаня прибув до Софії. Збори відбували ся у якогось пекаря, котрий має свій крам близько палати князя, і звістний яко революціонер, але

---

9)

ЗЕЛЕНИЙ КРАЙ.

(З анґлійского — Андр. Меррі'ого).

(Дальше).

Молодий Тоні працював справді з неймовірним напруженем сил. Щіткою, зеленим милом і безчисленними кітликами горячої води чистив підлогу від рана до вечера. Коли вже найбільший бруд вичищено, взяли ся отець з сином до біленя стін, при чім Тоні домішував до кождого цебра вапна щипту ріжних красок, так що стіни першої комнати були рожеві, другої синяві, третьої жовтаві, а четвертої в наслідок щоденної мішанини рожевої і синьої краски блідо-лелїві.

Коли вже так цілий дім був очищений і прибраний позиченими річами, відбили ся в завішенім над комином зеркалі дві стати незвичайно брудних і спрацьованих мужчин.

Порожний меблевий віз і єго обслуга вернули до міста. Пані Деляней, жінка одного біднїйшого чиншівника, пильно заходила ся коло поустановленя позиченої порцеляновоі і камінної посуди в кухонних шафках. З цілою пильностию віддала ся своїй задачи господині дому. І хоч не знала правдивої цїли тої роботи, то однако видались їй пять шилїнґів і то, „що зійде зі стола“, королївскою нагородою за єї заслуги.

Отець з сином остали самі в торжественнім походї обійшли в єї чотири новоустроєні комнати.

Насамперед оглянули їдальню. Були тут: великий диван в цьвіти і килимок перед комином. Подвійний креденс, великий стіл і шість крісел вибитих подушками з волосіня. Пестрі занавіси коло вікон, червона повстяна капа на столї і сталева бляха на вуглє перед комином.

Роді аж засвистав на вид такої краси.

— Як мальоване! — заявив і пійшов до другої комнати.

Тут були инші занавіси, вибивана софа, що властиво належала до крісел в першій комнаті, три виплїтані крісла з рожевими подушками, стіл з простого дерева, покритий капою, три якісь инші стільцї дуже непевної роботи, другий округлий столик, три низькі крісла покриті зеленою материєю, мосяжна бляха на вуглє перед комином і сернича шкіра на землї. Дві великі скляні вази стояли на комині і відбивали ся подвійно в зеркалї. Чотири образи в оріхових і позолочених рамах украшали стїни; один представляв якусь даму в довгій одежи, з високим капелюхом і повіваючим серпанком на хребті грубого коня, що як здавало ся, надумував ся, чи має перескочити стоячі перед ним штахети і коли не убити, то бодай взяти під копита пса, що стояв скулений по сїм боці штахетів. Підпис на образі: „Добре діло“ не знати до чого відносив ся. На другім образі та сама дама, тепер в звичайній сукнии і старомоднім капелюсі, старала ся намовити малу дївчинку в довгій полотняній спідници і округлім капелюсі, аби сїла на високе крісло у лїкаря. Третій образ представляв ту саму даму, як обіймаючи ся з своїм любком, прощала єго перед єго відїздом на війну, а четвертий образ показував єго поворот з війни з таким чувством, як то в загалї можливо вимальовати.

— Навіть сам О'Конноль не повстидавсь би! — замітив мр. Мурфі.

Коли ішли сьвіжо вимитими деревляними сходами до спальних комнат, повіяло на них запахом зеленого мила.

З одиноким виїмком, що в однїй комнаті стояло ліжко на дві особи, а в другій на одну, були они обі однаково устроєні, іменно були в кождій ліжко, тоалета з зеркалом, умивальня з білим і синим порцеляновим начинєм, по два деревляні крісла, малий чотирокутний диван і білі заслони при вікнах.

Пестрі, вовняні капи вкривали постіль. Всьо було просте, але за те дуже чисте

Між тим як старий Мурфі оглядав заслони і осторожно виймив з умивальні мидницю, стояв єго син мовчки посеред комнати, а в єго души обудили ся найріжнїйші чувства.

Огида веденого доси житя, єго підлість і нечестність кинулась єму тепер в очи. Тут

все так зручно робить, що не можна его на нічім зловити. Отже тут відбувала ся нарада над теперішним станом ворохобні в Македонії і ухвалено на сей рік залишити всяку дальшу борбу. Ворохобники показали сьвітови сего літа, що они уміють і хотять бороти ся завзято о свободу Македонії і цілий сьвіт переконаний о тім, що они далеко ще не сказали свого послідного слова, як довго дотеперішний стан в краю не змінить ся радикально. Зима послужить лиш до того, щоби зібрати нові сили і з весною розпочати нову борбу. Так ухвалено на зборах, але рівночасно оголошено в софійских ґазетах заяву, що революцийні комітети в Македонії не думають застановити борбу.

Новинки.

Львів дня 31-го жовтня 1903.

— **Є. В. Цїсар** удїлив з приватних своїх фондів громадї Стогиня, брідского повіта, на докінчене будови церкви 200 кор. запомоги і комітетови будови римо-кат. церкви в Вишатичах 200 корон.

— **Новий уряд почтовий.** З днем 1-го падолиста 1903 увійде в житє уряд почтовий в місцевости Парище, надвірнянського повіта.

— **Відозва до загалу Русинів.** На основі призволеня Міністерства просьвіти отворило тов. педаґоґічне з початком жовтня приватну жіночу семінарию. На перший рік зголосило ся 17 учениць. Хотяй так мале число зголосилось, то однак товариство перевело вже сего року свою гадку і не зважало на всякі перепони і трудности, як також і на се, що власними силами удержує 5-ти клясову школу виділову ім. Шевченка з правом публичности і кінчить щорічно рахунки сеї институциї значним дефіцитом. Товариство руководилось тим, що власні учительскі сили виховані в дусї чисто народнім, плекані своєю мовою і історию — се-ж великий, далекосяглий і позитивний здобуток на ниві нашого шкільництва і взагалї на поли народного житя — бутя українского народа. — Тогорічне число учениць семінариї безуслівно за мале, щоби з оплат за науку і так до половини знижених, можна-б було покрити видатки на льокаль, уряджене, средства наукові, прибори шкільні і на гонорар для учительских сил. Грозить товариству після обчисленя дефіцит на квоту 2.000 кор. Лишаєсь отже лиш один вихід: просити нашу жертволюбну суспільність не забувати о нашій першій рускій жіночій семинариї, збирати при кождій нагоді як на празниках, забавах, вечерницях і т. д. датки і накладати собі самим місячний податок на сю цїль. Не просимо о великі жертви, бо знаємо, що наша суспільність перетяжена датками всякого рода. Просимо однак о часті і сталі жертви, особливо в сїм першім роцї істнованя семінариї, а єсьмо того пересьвідченя, що малі а часті датки зложать ся що місяця на потрібну суму. При тій нагоді просить рівнож Виділ о численне вступлюванє в члени Товариства а ті члени, які мимо зазиву не вирівнали доси залеглостий, зволять конечно зробити се в послїднім кварталї. Вписове виносить 1 корону, вкладка 1 корону. — Родимцї! Глядїм в близьку і далеку будучність, бережім своїх власних інтересів і не даваймо нашим первоpядним Товариствам і институциям нидїти або лиш слабо веґетувати. Всякі грошеві посилки просить ся присилати на адресу касиєра Товариства Педаґоґічного проф. Андрія Алиськевича ул. Кохановского ч. 15 Б. — *Від виділу руского Товариства Педаґоґічного у Львові.*

— **Просьба.** Посол Юл. Романчук оповіщує таку просьбу: Збираючи материяли до критичного виданя поезий Шевченка, прошу всїх, у кого є які рукописи, давнїйші або рідкі виданя і т. и., позичити менї на короткий час, а я готов дати всяку поруку, якої-б хто жадав, що зверну на час і без найменшого ушкодженя. Розуміє ся, всякі кошти пересилки я сам поношу. *Юл. Романчук*, у Львові ул. Кампіяна 5 (а в часї засїдань ради державної Wien Abgeordnetenhaus).

— **Корпус ц. к. войскових ветеранів у Львові** запрошує своїх членів на надзвичайні загальні збори, котрі відбудуть ся дня 4 падолиста с. р. у власнім домі при ул. Охоронок ч. 1 о год. 6 вечером. На дневнім порядку зборів: зміна статутів товариства. — *Заряд.*

— **Новий указ** про чужинців в Росиї оповіщено сими днями. Після сего указу право видалювати чужинців з границь Росиї буде прислугувати не адміністрацийним властям, як доси бувало, лише міністрови заграничних справ і ґенерал-ґубернаторам в тих частинах держави, де є ґенерал-ґубернатори. З Росиї середучої, північної і полудневої буде видалювати чужинців міністер заграничних справ, а з пограничних провінций ґенерал-ґубернатори. Найбільше діймаючо відчують наслїдки сего указу чужинцї в Конґресівцї, Фінляндиї і в ґенерал-ґубернаторствах виленьскім, київскім і закавкаскім.

— **Огнї.** Оногди вибух пожар в громадї Дубшара, долиньского повіта і знищив 8 селяньских загород, школу і громадску канцелярию. Лише один з погорільцїв був обезпечений. Шкода виносить 8500 корон.

— **Нещастна пригода писателя.** Словацкий письменник Гавляса хотів тамтого тижня дістати ся на гору Кривань в Татрах. Ідучи лїсом, попав на заставлену на медведів лапку, з котрої нїяк не міг видобути ся. Цїлу добу дожидав надармо ратунку, аж вкінци вечером надійшов лїсничий і думаючи, що то лїсовий злодїй, хотів до него вистрілити. Однак Гивляса мав ще тілько сили, що пояснив лїсничому дїло і той увільнив его з зелїза. На жаль медвежа лапка так покалїчила письменникову ногу, що треба було еї в шпитали відтяти.

— **Холєра** вибухла в містї Верхнеудиньску в Забайкальскім краю. Холєру завезено там почтовим поїздом з далекого всходу.

— **Нагла смерть.** Поспішним поїздом з Відня, що приїздить о годинї 3-ій в ночи. прибув вчера до Львова в товаристві жени і свояка 64-лїтний Герц Левінтер, купець з Залозець, вертаючи з віденьскої клїнїки. Левінтер слабував на міхур і полишив клїнїку як невилїчимо недужий. Коли сїдав до фіякра, аби заїхати до міста, зробило ся ему недобре, так, що він напів змлїлий упав на землю. Поспішив ему з помочию полїциян, посадив его до фіякра і поїхав разом з ним на ратункову стацию. Однако в дорозї до міста Левінтер умер.

— **Повени в Анґлиї.** З Льондона доносять, що в наслїдок величезних дощів в послїдних днях кількасот миль квадратових землї стоїть під водою. Ріки повиливали і наробили величезної шкоди.

— **Самоубийство.** В дрогобицкім арештї громадскім повісив ся сими днями 42-лїтний Гаврило Дудко підозрінний о крадїж 120 кор. Причиною самоубийства був страх перед карою.

— **Крадежі.** Яков Осадця, поручник полку уланів, стацыонованого у Винниках, доніс полїциї у Львові, що якісь злодії забрали ему одїнє, біле і срібний двораменний лїхтар, все равом вартости 1500 К. — Ізраіл Баллабан, купець при ул. Паненьскій ч. 15 дав знати по-

---

бачив перед собою всьо, що могло би житє зробити раєм. Неясні его бажаня проясньовали ся і набирали виду. Всьо тут! Але то всьо лише обманьство і лише на три дни! Ним заволоділо зворушене і зломило его.

З криком розпуки кинув ся на постїль і голосно розплакав ся. Забуваючи на всьо і не оглядаючи ся на наслїдки, притиснув свое брудне лице до чистої білої подушки. Перший раз в житю плакав з таким щирим жалем.

— Ах тату — відозвав ся — то всьо надто красне, так повинно би бути, а так прецї нїколи у нас не буде. То як раз дім, до котрого би я мав привести мою Бріду. Білий, чистий і сьвіжий, як она сама. А то всьо лише обманьство! Всьо одна велика брехня!

— А подушка також буде дивувати ся, бо певне ждала чого иншого і не сподївала ся, що буде на собі мати твою чорну голову, ти дурний хлопчище!

Роді силував ся говорити згірдно, але его голос дрожав від внутрішного зворушеня.

— А то всьо могло би бути правдою, тату! — плакав бідний син з розпукою. — Я бачу тепер всьо ясно, цїлком ясно. Коли-б ви лиш були занехали пити і мене приучили до роботи! Всьо то могло би було тепер бути нашою власностию. Ми могли би кождому сьміло в очи глядїти і я міг би старати ся о руку дівчини без того цїлого обманьства! Що буде зі мною, як она о всїм дізнає ся? А я так еї люблю! Радше убийте мене, як би я мав еї втратити! Ах, зірко моя, не хочу тебе покинути, а однако женити ся з тобою під такими услівями було би несовістно. Ах, тату, тату, як ви могли менї то зробити!

Грубі сльози котили ся по лицях старого Мурфі'ого. Він тяжко опер ся о зелїзний край лїжка.

— Не будь за острий для твого старого вітця, Тоні! Я знаю, що я на то заслужив, а навіть і на більше. Так, твоя правда, сину. Колись мав я то всьо, що тепер тут бачиш. Але відтак, коли менї Господь забрав твою матїр, всьо немов би змовило ся против мене і так змарнувало ся одно по другім, всьо пройшло! Отсе лїжко таке саме, як то, в котрім ти родив ся, тепер має его Маттес, побий его Боже! І всю ту порцеляну, яку твоя мати любила. Я бачив еї добре тамтого тиждня, коли підписував послїдний раз вексель. Так, так, пійшло всьо, одно за другим — а то, що лишило ся, вистало хиба на те, аби ті комнати, в котрих мешкаємо, не стояли порожні. Від того часу я нїколи не уживав тих комнат, а проче всьо знаєш.

А до того ви, тату, розпочали від богатства, від більшого богатства як Слеттері, на більшій і урожайнїйшій фермі. І як ви менї часто оповідали, мали ви найкрасшу худобу на цїлу околицю. А тепер? Тепер ми жербаки! Брехуни! Обманцї! А они о всїм дізнають ся ще перед весїлем. Хто небудь нас зрадить і я утрачу мою Бріду. Тату, тату, яким злим вітцем були ви для мене!

В тих словах лежала цїла, мимовільна лютість дитини, цїлий безуспішний, молодечий опір против болю.

— То правда, велика правда! — признавав Мурфі зітхаючи. — Так я був тобі злим вітцем. Я розтратив всї гроші — по найбільше пропив і гроші і річи і худобу, а оно всьо повинно було перейти на тебе; а тепер я нїчим як лиш обманцем, старим пяницею і встидом для тебе, мій бідний хлопче! Але прости твому старому вітцеви. То так тяжко его болить, що він зробив, ти мусиш ему простити, мій любий хлопче!

Отець і син обіймили ся і кілька хвиль тихо плакали, аж доки біль молодця трохи не втихомирив ся.

Він не робив вже вітцеви дальших докорів і цїлий вечер був для него дуже вічливий і ніжний.

Про справу саму не говорено вже нї слова і Антін — як здавало ся — приймив знов на себе часть одвічальности за обманьство, яке мало довершити ся супротив вдови Слеттері і еї дочки.

Поваляну подушку обернено на другий бік і двері чотирох нових комнат на нинї замкнули ся.

Вечером оба они помагали своїй ново найкмленій кухарці, що була вже дуже утомлена, варити обід на слїдуючий день.

Мс. Кон Деляней служила колись раз у одного лїкаря і все ще була дуже горда на на свою штуку вареня. Коли би була обмежила ся на звичайні страви, то може би було всьо їй удало ся, однако еї нерозважна проба зробити з печїнки і нирок пуддінґ до бифштику цїлком не удала ся, а то з тої причини, що не мала відповідної форми на тїсто, серветки до завязуваня і горнця до вареня. Аби той наглядний доказ своєї поражки укрити, винесла той пуддінґ до сїний, а звідтам на еї приказ забрали его еї дїти до дому на власний ужиток.

Мимо тої одної неудачі заявила мр. Деляней по огляненю всїх приготовлень, заки відійшла вечером до себе, що на завтрішний день буде страв аж за богато.

лиції, що сеї ночи забрали єму злодії зі стриху біле вартєсту 300 К.

— **Страйк в Ішпанії.** З Більбао в Ішпанії доходять щораз щораз тревожнійші вісти. Всї робітники приступили до страйку, так що число страйкарів виносить тепер около 40.000. Всяка комунікация в місті перервана. Поваяк страйкарі хотять приневолити ґазових робітників до страйку, ґазівні стереже кіннота. Робітники перетягають улицями з криком. Кілька трамваєвих возів, що курсували ще по місті, обкидали камінєм. Поліция стріляла, на що робітники відповіли також вистрілами. Шість осіб потерпіло рани. Штурмовано також до клюбу властителів копалень. Заграничні фабриканти вивісили національні хоругви і в той спосіб хотять забезпечити ся перед насильствами. Страйкарі перешкаджають також в ладованю посилок на кораблї. З причини заведеного вже стану облоги прибуло до Більбао два полки піхоти і значні віддїли жандармів. Коли війско перетягало улицями, прийшло до острого напору на робітників, причім 5 робітників погибло на місци, а богато потерпіло тяжкі рани. Войско обсадило банки і публичні будинки. Всї склепи позамикані, рух торговельний устав, всї часописи перестали виходити. Загальний союз робітників ухвалив витревати дальше в страйку. Конзулї зажадали від войскового ґубернатора, щоби войско стерегло пристани і заграничних кораблів. Ситуация погіршує ся з дня на день. Страйкарі будують на улицях барикади. Позаяк в місті забракло хлїба, товпа стала рабувати склепи, а також хотіла вдерти ся до монастиря Єзуїтів. Кіннация, успокоюючи розрухи, ужила шабель і покалїчила богато осіб, а піхота стріляла на улицях, наслідком чого погибло богато людий. Страйкарі в Арепаг напали на монастир Тринітарів. Монахині утекли. Войско дало до страйкарів огня і убило богато осіб, а ще більше ранило. Ранених є також богато вояків.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ціна збіжа** у Львові дня 30 жовтня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·80 до 8·10; жито 6·40 до 6·60; овес 5·40 до 5·80; ячмінь пашний 4·75 до 5·10; ячмінь броварний 5·25 до 5·50; ріпак 9·25 до 9·50; льнянка —·— до —·—; горох до варення 7·50 до 8·25; вика 5·— до 5·30; бобик 5·— до 5·25; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 6·10 до 6·30; хміль за 56 кільо 180·— до 200·—; конюшина червона 55·— до 60·—; конюшина біла 45·— до 77·—; конюшина шведска 45·— до 60·—; тимотка 23·— до 25·—.

ТЕЛЕГРАМИ.

Віден 31 жовтня. Тіша предложив нині Цїсареви слїдуючу лїсту кабінету: Тіша — президия, справи внутрішні і тимчасом міністерство a latere; — Люкач, фінанси; — Пльос, справедливість; — ґен.-майор Ніері, міністерство гонведів; — Гієронімі, торговля; — Берзевічі, просьвіта; — Беля Талліан, рільництво; Ервін Чех, міністер для Хорватиї. Іменоване нового кабінету буде оголошене ві второк в угорских часописях. Рівночасно буде оголошене й відручне письмо цїсарске в справі димісиї кабінету ґр. Кіна.

Константинополь 31 жовтня. З Адріянополя доносять о виданю приказу увільненя другої кляси редифів.

Париж 31 жовтня. Ґр. Лямсдорф виїхав нині рано о 9 год. до Дармштадту. — Президент Любе поїде до Риму, здає ся, около 23 грудня.

Льондон 31 жовтня. Грецкий король Юрий іменований почетним адміралом анґлїйскої фльоти.

Білград 31 жовтня. Міністер війни засудив офіцира Лонткевича на 13 днів обостреного арешту за то, що в товаристві других офіцирів навідував ся до товаришів засуджених за звістну справу в Нишу. Тота остра кара має недопустити, щоби офіцири зносили ся з засудженими.

Приготовлено було: баранача печеня на зимно, величкий горнець булїону, сочиста вепрова печеня в капустою і баранячі котлети, що мали бути приладжені в послїдній хвили з цебулею і бараболями.

З мучних страв мали бути: горячі бараболяні пляцки, величезний торт від цукорника в Баллікінкопе і горячі помпухи.

Проба з пуддінґом не причинила отже нїякої шкоди, а єго кусники щезли між голодними дїтьми мс. Деляней як камфора.

Коли мс. Деляней відійшла, засїли отець з сином коло стола, на котрім лежало перо, чорнило і папір, аби спільно уложити лист, котрий — як надїяли ся — мав покрити найслабшу точку їх заговору.

Супротив наміреної гостини мр. Слєттері у їх дїдича, довідались они з найбільшою радостию, що на той самий день припадають збори рільничого товариства, котрого одним з найдїяльнїйших членів був іменно О'Коннолль. А що збори мали відбути ся в одній місцевости сусїдного ґрафства, то они могли бути певні, що О'Коннолль в часї приїзду старої вдови буде яких двайцять миль від Кільманаґен. Отже доси було би всьо добре.

Але така рішуча женщина як мр. Слєттері не вдоволилась би тою неудачею. Коли бо вже раз завзяла ся, аби розвідати ся близше про відносини Мурфі'ого, то порушила би небо і землю, щоби лише поставити на своїм.

Отже хотячи єї успокоїти, написали оба заговірники лист до О'Коннолля, на котрий — як надїяли ся — випаде відповідь досить не ясно, так що стару буде можна обманити.

Тоні був писарем, єго отець укладачем. Оба стогнали і мучили ся при укладаню того цїнного документу, аж вкінци злїпили таке письмо:

„Мр. Родольфус Мурфі, мировий суддя і предсїдатель повітової судової управи до пана О'Коннолля.

Поважаний Пане!

Прошу дарувати, що труджу Вас, але коли Ви ще не покинули гадки звільнити мене від моєї аренди, то я готов кождої хвилї зайти до Вас і обговорити услівя.

Мій син, молодий Антін Мурфі, наміряє, коли б Ви були ласкаві промовити за ним добре слово, вступити до полуднево африканьскої поліциї. Коли зволите ласкаво то зробити, то я просив би лишити у Джона кілька слів, в котрих виставили-б Ви мому хлопцеви сьвідоцтво, що він порядний і надійний молодець. Завтра в полудне зайшов би я по відповідь.

В надії, що не відмовите моїй просьбі, пишу ся Вашим найпослушнїйшим приятелем

Родольфус Мурфі.“

— Ти міг би той лист віддати ще нині Джонови. Тоді О'Коннолль дістане єго ще перед від'їздом. Я проведу тебе трохи. Хочу ще поговорити про одну справу з отцем духовним. Ти лишиш мене там, а відтак вертаючи, поступиш і пійдемо разом до дому.

(Дальше буде).

Надіслане.

— **Добре часом комусь пригадати,** що о чімсь пожиточнім забув, або щось користне перевидїв. Вже від десяти лїт перестерігаємо родини для власного добра, щоби звичайній каві надати той для здоровля так пожиточний додаток Катрайнера Кнайпівску каву солодову. На жаль треба ще численним матерям і господиням пригадувати, що Катрайнера Кнайпівска солодова кава єсть одинокою доміткою, котра не лиш смак кави поліпшає, але робить єї заразом нешкідливою здоровлю людскому, бо надає їй власности солоду, котрий дуже снасенно дїлає на орґанїзм чоловіка. Катрайнера Кнайпівска солодова кава має також і тоту свою непорівнану вагу, що можна єї чисту, то єсть без домішки звичайної кави уживати, в тих случаях, де лїкарі забороняють каву звичайну уживати, заступає єї зовсїм Катрайнера Кнайпівска солодова кава. Ті добрі прикмети солодова кава посїдає лиш в ориґінальних пачках Катрайнера, але всїлякі підроблюваня, або кава солодова продавана на вагу, єсть звичайним паленим солодом, котрий нїколи тих добрих свойств мати не може.

— **Перестoрога для господинь!** Від ряду лїт люблену і всюди з своєї незвичайної доброти знану Катрайнера Кнайпівску каву солодову, від якогось часу зачали дуже часто наслїдувати і тим самим давати о много гірші продукти. Щоби охоронитись від подібних наслїдовань, повинно ся завсїгди жадати тілько правдивого Катрайнера, а при закупнї уважати, щоби кождий пакет осмотрений був подобієм о. Кнайпа яко маркою охоронною та назвиском Катрайнер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).